

holde $\frac{3}{4}$ af de anvendte Bekostninger, refunderede efter de for Refusion af Fattighjælp gældende Regler. Maa jeg spørge Udvælget: Hvorledes rimer det sig med, at Halvdelen skal betales af Staten? Af det, Opholds-kommunen anvender til Omkostningerne, faar den Aaret efter ved Regnskabs Revision Halvdelen refunderet af Staten, og her staar, at $\frac{3}{4}$ skal refunderes af Forsørgelsekommunen. Er det Meningen, at Forsørgelsekommunen skal have Halvdelen af $\frac{3}{4}$ sendt til sig og Opholdskommunen Halvdelen af $\frac{1}{4}$ sendt til sig? Skulde der ikke have staaet, at det var $\frac{3}{4}$ af Halvdelen af Udgifterne, som disse to Kommuner skulde udrede i Forening; men hvis det er Meningen, vil det vist ogsaa være ønskeligt, at det kom til at staa i Undringsforslaget. Maaſte de Herrer ville bemærke dette, men lad nu det gaa. Jeg skal i øvrigt ikke sige andet dertil, end at jeg har hørt, at de kalde det en billig — det skal jeg ikke disputere om — men ogsaa en simpel Alverdensforsørgelse. Det sidste understriver jeg, den er saa simpel, som en Alverdensforsørgelse overhovedet kan være. Endnu har jeg et Spørgsmaal med Hensyn til Slutningen af dette Undringsforslag om, at Statskassen refunderer Halvdelen af disse Udgifter. Jeg undrer mig for Resten over, at man fra den Side gør Angreb paa Statskassen for at faa den til at betale, thi jeg har jo hørt forskellige Røster, baade med Ben og Mund, sige: Er det dog ikke ærgerligt, at Staten skal betale til sligt og derved lette Kommunens Udgifter, thi Kommuneafgifterne hvile paa et ganske anderledes retfærdigt Grundlag, træffe ganske anderledes Skattebyrden end Statskassedydelserne? Og saa komme de Herrer, der have udtalt sig saaledes for nogle faa Dage siden, og sige nu, at Staten skal lettes med Hensyn til den almindelige Fattighyrde, thi andet er det ikke, der kommer ikke et eneste Menneſte ind under Fattigvæsenet, som ikke ellers vilde være kommet der, og det kan jo heller ikke ſte, thi det er de samme Regler, som skulle følges, det forlange De netop, men paa Maa og Faa uden at sige noget som helst om Antallet eller Størrelsen af Beløbet. De anerkende paa Maa og Faa uden Begrænsning de Principper, de selv have forkastet. For øvrigt forkaster jeg det ikke under saadanne vanskelige Tider som dem, vi have; kunne vi faa noget ud af § 64 og denne Undring, som vilde hjælpe noget paa de bestaaende Forhold, vedrørende Fattigvæsenet, er jeg sikker paa, vi alleſammen vilde være med til at hjælpe dem dertil, og jeg vil endogſaa sige, det kunde maaſte lette en lille Smule Bedømmelsen af, hvad der er strengt

nødvendigt til Livets Ophold, uden at de vedkommende skulle ty til Betleri. Jeg nærer nu det Haab, at den nye Politik skal smelte den ærede Indenrigsministers Hjerte. De Herrer paastaa jo, at han er enig med dem, jeg har ikke hørt det, men naar de sige, at det ligger i hans Ord, hvilket jeg for Resten ikke har opfattet saaledes, skulde det glæde mig. Det findes imidlertid ogsaa i Mindretallets Forslag, og derfor vil jeg ved Afstemningen slutte mig til Mindretallets Forslag under Nr. 55, og da jeg er en bestemt Modstander af de 5 Aar, som de Herrer have stillet op, kan jeg ikke slutte mig til Undringsforslaget under Nr. 50. Til § 67 er der intet Undringsforslag stillet. Paragraffen gaar ud paa, at Regeringen i Krigstilfælde er bemyndiget til at træffe Foranstaltning til, at Forsørgelsen af tjenestegørende militæres Familier ſter i Overensstemmelse med Grundfættningerne i Loven af 12te Marts 1864. Det er mig aldeles ubegribeligt, hvorfor denne Bestemmelse skal staa i Loven, det er jo noget, enhver kan læse sig til, og skulde Forholdene medføre, at man ønskede at forandre Loven, saa mener jeg dog, at det var tidsnok at gøre det til den Tid. Men bestem, at i de fleste Tilfælde skal Loven af 12te Marts 1864 gøres gældende, overlad det ikke til Ministeren, om han vil gøre den gældende eller ikke, men forlang det. Der staar, at den Understøttelse, som militære Familier faa i Krigstilfælde, ikke skal betragtes som Fattighjælp, det vil sige, naar Regeringen vil det, men jeg mener, at det først maa bestemmes, at dette skal være Lov, saa kunne vi i Tilfælde af Krig lempe og forandre Loven, hvis man ikke tror, at dens Regler ere tilstrækkelig tydelige og klare. Jeg kommer i den Anledning til at spørge, hvorfor i Alverden skulle Kommunerne i Krigstilfælde bære Udgifterne helt ud til disse Militærfamilier uden at faa nogen Understøttelse fra Statskassen? Det forekommer mig, at naar de faa Halvdelen af Statskassen efter § 64, burde de kunne forlange det hele i dette Tilfælde, thi det er jo Staten, der røver Familiefaderen fra Kommunen. Det vilde der være Logik i, men det forekommer mig ikke, at der er Spor af Logik i, at der efter § 64 forlanges Halvdelen og efter § 67 ikke en Dre. Naar Staten kalder Forsørgeren bort fra Familien, saa siger man, at Regeringen er bemyndiget dertil, den betror man alle Familierne til, og den vil kunne lade dem alleſammen falde paa Fattigvæsenet, man overlader til Ministerens Bestemmelse, om han vil det eller ikke, om han i Genhold til disse Regler vil lade Kommunen bære Udgifterne ved Ja-